Lietas arhīva Nr. C-0633-20/27
ECLI:LV:RLPT:2020:1012.C29300819.8.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2020.gada 12.oktobrī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa,
tiesnesis U.Apsītis,
tiesas sēžu sekretāre S.Mūrniece,
piedaloties prasītājam /pers. A/, prasītāja pilnvarotajam pārstāvim /pers. B/, atbildētājs /pers. C/ pilnvarotajam pārstāvim zvērinātam advokātam Jānin Pūcem,
atklātā tiesas sēdē izskatīja vienkāršotās procedūras lietu /pers. A/ prasībā /pers. C/ par naudas piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] 2019.gada 31.janvārī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemts /pers. A/ (turpmāk arī – prasītājs) prasības pieteikums vienkāršotās procedūras lietā par naudas piedziņu pret atbildētāju /pers. C/ (turpmāk arī – atbildētāja).

[2] Prasības pieteikumā norādīts, ka 2012.gada 19.septembrī atbildētāja ieguvusi īpašumā dzīvokļa īpašumu /adrese/.

Atbildētājai, pamatojoties uz Dzīvokļa īpašuma likuma 13.panta noteikumiem, ir pienākums atbilstoši viņas dzīvokļa īpašumā ietilpstošās kopīpašuma domājamās daļas apmēram segt uz dzīvokļu īpašnieku kopības lēmuma pamata noteiktos izdevumus obligāti veicamo dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbību veikšanai, kā arī dzīvokļu īpašnieku kopības noteikto atlīdzību pārvaldniekam par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu, ja tāda paredzēta dzīvojamās mājas pārvaldīšanas līgumā.

No 2017.gada atbildētāja maksājumus par nekustamā īpašuma apsaimniekošanu un komunālajiem pakalpojumiem sākusi apmaksāt daļēji, atbildētājas parāds uz 2019.gada 29.janvāri sastāda 368,04 EUR.

Prasība pamatota ar Dzīvokļa īpašuma likuma 10.panta pirmo daļu, Civillikuma 1668.^{9} pantu, 1770.pantu, 1775.pantu.

2019.gada 7.marta prasības papildinājumos norādīts, ka prasītājs veic dzīvojamās mājas pārvaldīšanu no 1994.gada 24.augusta. No nekustamā īpašuma /adrese/ esošajiem 47 dzīvokļiem apsaimniekošanas līgumi noslēgti ar 36 dzīvokļu īpašniekiem.

[3] 2019.gada 29.aprīlī tiesā saņemts atbildētājas paskaidrojums par celto prasību. Norādīts, ka atbildētāja nav izsniegusi pilnvaru prasītājam apsaimniekot viņas īpašumu. Atbildētāja paskaidrojusi, ka prasītāja iesniegtie apsaimniekošanas līgumi nepierāda, ka prasītājs būtu ievēlēts par mājas pārvaldnieku. Ar prasītāja iesniegto 2016.gada 22.augusta kopīpašnieku balsošanas protokolu pierādīts, ka vairākums kopīpašnieku ir pilnvarojuši prasītāju slēgt līgumus īpašnieku vārdā ar komunālo pakalpojumu sniedzējiem. No minētā kopīpašnieku aptaujas balsošanas protokola redzams, ka kopīpašnieki nav lēmuši par pārvaldīšanas uzdevuma došanu prasītājam, nav uzdevuši prasītājam noslēgt pārvaldīšanas līgumus un paši nav apņēmušies tādus noslēgt ar prasītāju, un nav lēmuši par pārvaldīšanas atlīdzību (apsaimniekošanas maksu).

Norādīts, ka prasītājs cēlis prasību par komunālo pakalpojumu maksas piedziņu, taču viņam kopš 2017.gada 2.oktobra nav tiesību nekustamā īpašuma /adrese/, kopīpašnieku vārdā slēgt līgumus ar komunālo pakalpojumu piegādātājiem, kā arī nav tiesīgs pieprasīt, lai nekustamā īpašuma /adrese/ Rīgā, kopīpašnieki maksātu viņam maksājumus par komunālajiem pakalpojumiem.

Atbildētāja uzskata, ka prasītājs maldinājis tiesu, ka kopš 1994.gada apsaimnieko minēto īpašumu uz iepriekšējo īpašnieku un prasītāja līdzmantinieku izsniegto pilnvaru pamata. Prasītājam un /pers. D/ kopā pieder 19,4 % no visa īpašuma. Atbildētāja uzskata, ka prasītājam nav prasījuma tiesību.

Norādīts, ka prasītājs nav iesniedzis pierādījumus (kopīpašnieku lēmumu) par prasītāja tiesībām pieprasīt no atbildētājas tieši tādu apsaimniekošanas maksu, tāpēc, situācijā, ja tiesa atzītu prasītāja tiesības pieprasīt maksu par komunālajiem pakalpojumiem, ir secināms, ka prasība daļā par apsaimniekošanas maksu 344,32 EUR ir noraidāma.

Veicot prasītāja izrakstīto rēķinu analīzi, atbildētāja aprēķinājusi, ka kopējā rēķinu summa ir jāsamazina par 118,87 EUR. Tādējādi atbildētāja konstatē, ka atbildētāja nav parādā prasītājam, bet viņai izveidojusies pārmaksa 95,15 EUR.

Atbildētāja apmaksā rēķinus par komunālajiem maksājumiem, lai mājai netiktu atslēgta komunālo pakalpojumu piegāde, šādu maksājumu veikšana nerada prasītājam tiesības pieprasīt no atbildētājas apsaimniekošanas maksu.

Atbildētāja lūgusi tiesu izbeigt tiesvedību lietā, jo prasību cēlusi persona, kurai nav prasības tiesību, bet, ja tiesa uzskata, ka prasītājam ir prasījuma tiesības, tad atbildētāja lūdz tiesu celto prasību noraidīt.

[4] 2019.gada 15.maijā tiesā saņemta prasītāja atsauksme par atbildētājas paskaidrojumiem.

Norādīts, ka nekustamā īpašuma apsaimniekošanu prasītājs veic uz nekustamā īpašuma kopības 1994.gada 24.augustra lēmuma (pilnvarojuma izsniegšanas) pamata.

Arī no atbildētājas paskaidrojumiem izriet, ka ar 2016.gada 22.augusta kopīpašnieku aptaujas balsošanas protokolu 86,4% no nekustamā īpašuma kopības ir pilnvarojuši prasītāju slēgt līgumus ar komunālo pakalpojumu sniedzējiem. Tādējādi nekustamā īpašuma kopība ir uzdevusi prasītājam turpināt apsaimniekošanas nodrošināšanu nekustamajam īpašumam /adrese/, līdz ar ko prasītājs ir tiesīgs saņemt atlīdzību par apsaimniekošanas pienākumu veikšanu.

Prasītājs izskaidrojis, ka AS "Housemaster" pieņēmusi lēmumu neparakstīt pārvaldīšanas pakalpojumu līgumu ar nekustamā īpašuma /adrese/, kopīpašniekiem, atsakoties uzsākt no 2017.gada 1.novembra veikt pārvaldīšanas darbības. Tāpēc līdz brīdim, kad nekustamā īpašuma kopība nav pieņēmusi lēmumu par apsaimniekotāja maiņu, prasītājs turpina pildīt visus apsaimniekotāja pienākumus.

Atbildētājas pienākums veikt apsaimniekošanas maksas maksājumus nosaka Dzīvokļa īpašuma likuma 10.panta pirmā daļa.

Līdz 2017.gada oktobrim atbildētājai nav bijušas parādsaistības pret prasītāju. Nekustamā īpašuma apsaimniekošanas maksa nav mainījusies no 2010.gada, tāpēc nav korekta atbildētājas paustā neziņa par apsaimniekošanas maksas apmēru.

Norādīts, ka rēķinos norādīta informācija par dzīvoklī dzīvojošiem 2 cilvēkiem ir patiesa, jo dzīvokli bez atbildētājas lieto cita persona.

Prasītājs uzskata, ka ir pierādījis arī celtās prasības pamatotību.

[5] 2019.gada 21.jūnijā tiesā saņemti prasības papildinājumi, kuros norādīts, ka pēc prasības celšanas atbildētāja turpinājusi daļēji apmaksāt rēķinus par apsaimniekošanu un komunālajiem pakalpojumiem. Līdz ar to pieaugusi prasības summa par laiku no 2019.gada 1.februāra līdz 2019.gada 21.jūnijam par 109,67 EUR.

Prasītājs lūdz tiesu piedzīt no atbildētājas 477,71 EUR, kā arī parāda atgūšanas izmaksas 40,00 EUR.

[6] 2019.gada 13.novembrī tiesā saņemti prasības papildinājumi, kuros norādīts, ka pēc prasības celšanas atbildētāja turpinājusi daļēji apmaksāt rēķinus par apsaimniekošanu un komunālajiem pakalpojumiem. Līdz ar to pieaugusi prasības summa par laiku līdz 2019.gada 1.oktobrim par 116,91 EUR.

Prasītājs lūdz tiesu piedzīt no atbildētājas parādu par nesamaksātajiem rēķiniem 594,62 EUR.

[7] 2020.gada 28.septembra tiesas sēdē prasītāja pilnvarotais pārstāvis celto prasību uzturēja uz prasības pieteikumā norādītā pamata. Paskaidroja, ka kopš 2017.gada atbildētāja neapmaksā rēķinus, bet maksā prasītājam sevis izvēlētas summas.

Paskaidroja, ka no 2019.gada 1.oktobra nekustamo īpašumu apsaimnieko cits apsaimniekotājs.

No atbildētājas veiktajiem maksājumiem nav iespējams secināt, kurus komunālos pakalpojumus atbildētāja ir apmaksājusi, jo atbildētāja prasītājam ir veiksi atšķirīgu summu pārskaitījumus. Nav iespējams nodalīt, vai maksājumi veikti par nekustamā īpašuma apsaimniekošanu, vai komunālajiem pakalpojumiem nepilnā apmērā.

Atzina, ka starp prasītāju un atbildētāju nav noslēgts nekustamā īpašuma apsaimniekošanas līgums. Paskaidroja, ka tāmi par apsaimniekošanas maksas apmēru ir sastādījis prasītājs.

Norādīja, ka prasītājs nelūdz tiesu piedzīt ar parāda atgūšanu saistīto izdevumu 40,00 EUR apmērā piedziņu.

[8] Tiesa sēdē atbildētājas pilnvarotais pārstāvis lūdza celto prasību noraidīt.

Paskaidroja, ka lietā nepastāv nekustamā īpašuma kopīpašnieku lēmums par apsaimniekošanas maksas noteikšanu. Tāmi par apsaimniekošanas darbu ieņēmumiem un izdevumiem sastādījis vienpersoniski prasītājs.

Atbildētāja nav piekritusi apsaimniekošanas maksai 0,53 EUR par kvadrātmetru.

Paskaidroja, ka atbildētāja ir veikusi maksājumus par komunālajiem pakalpojumiem, bet neveic maksājumus par apsaimniekošanas maksu. Tā kā nav nekustamā īpašuma kopīpašnieku lēmuma par apsaimniekošanas maksas noteikšanu, prasītājs nav tiesīgs prasīt no atbildētājas apsaimniekošanas maksu.

Apstāklis, ka līdz 2017.gadam atbildētāja ir veikusi maksājumus arī par nekustamā īpašuma apsaimniekošanu, nerada tiesiskas sekas un neuzliek par pienākumu viņai arī turpmāk veikt nepamatotus maksājumus.

Motīvu daļa

[9] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 194.panta pirmās daļas 3.punktu saīsināto spriedumu tiesa sastāda vienkāršotās procedūras lietās.

Civilprocesa likuma 250.[26] panta ceturtajā daļā noteikts, ka tiesa arī pēc savas iniciatīvas šā panta sestajā daļā noteiktajā kārtībā var sastādīt spriedumu atbilstoši šā likuma 193. pantā noteiktajam sprieduma saturam.

Tiesa uzskata, ka civillietā sastādāms spriedums atbilstoši šā likuma 193.pantā noteiktajam sprieduma saturam.

[10] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 190.panta otro daļu tiesa spriedumu pamato ar apstākļiem, kas nodibināti ar pierādījumiem lietā. Atbilstoši Civillikuma 93.panta pirmajai daļai katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Civilprocesa likuma 96.panta piektā daļa noteic, ka pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse.

[11] Lietā nav strīda, ka atbildētājai /pers. C/, pamatojoties uz 2012.gada 19.septembra pirkuma līguma pamata, pieder 30/3000 domājamās daļas no zemes un ēku nekustamā īpašuma /adrese/, lietošanā dzīvoklis Nr./numurs/. Minēto apstiprina Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījuma Nr./numurs/ izdruka (lietas 13.-31.lapa).

Lietā nav strīda, ka nekustamais īpašums nav sadalīts dzīvokļa īpašumos.

[12] Lietā pastāv strīds, vai prasītājs ir atzīstams par nekustamā īpašuma /adrese/ pārvaldnieku.

Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 1.pantā noteikts, ka dzīvojamās mājas pārvaldītājs var būt gan tās īpašnieks, gan pārvaldnieks, savukārt pārvaldnieks ir persona, kas uz pārvaldīšanas līguma pamata veic dzīvojamās mājas īpašnieka uzdotās pārvaldīšanas darbības.

Atbilstoši Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma, 3.pantam likums attiecas uz visu dzīvojamo māju pārvaldīšanu neatkarīgi no tā, kas ir dzīvojamās mājas īpašnieks.

Ar lietā esošajiem pierādījumiem pamatots, ka ar vairākiem dzīvojamās mājas /adrese/, kopīpašniekiem prasītājs noslēdzis dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumus (lietas 82.-87.lapa). Tāpat no lietā esošajiem komunālo pakalpojumu sniedzēju izrakstītajiem rēķiniem redzams, ka prasītājs norādīts kā maksātājs vai pakalpojumu saņēmējs (lietas 88.-91.lapa).

No atbildētāja pārstāvja sniegtajiem paskaidrojumiem secināms, ka atbildētāja ir apmaksājusi prasītāja izrakstītos rēķinus par komunālajiem pakalpojumiem, vien neveicot maksājumus par nekustamā īpašuma apsaimniekošanu.

Tādējādi tiesa atzīst, ka starp prasītāju un atbildētāju faktiski ir nodibinājušās pilnvarojuma līgumam līdzīgas tiesiskās attiecības – neuzdotā lietvedība atbilstoši Civillikuma 2325.pantam.

Bez tam no Tiesu informācijas sistēmā pieejamās informācijas redzams, ka prasītājs cēlis prasības pret vairākiem citiem nekustamā īpašuma /adrese/, kopīpašniekiem par komunālo pakalpojumu un apsaimniekošanas maksas piedziņu.

No Tiesu informācijas sistēmā pieejamās informācijas redzams, ka, izskatot prasītāja celtās prasības, tiesa konstatējusi, ka līdz 2019.gada 30.septembrim prasītājs ir nodrošinājis dzīvojamās mājas /adrese/ apsaimniekošanu (Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2020.gada 13.februāra spriedums lietā Nr.C29444419, spriedums stājies spēkā 2020.gada 5.martā, Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2020.gada 28.oktobra spriedums lietā Nr.C29264619, spriedums stājies likumīgā spēkā 2020.gada 31.janvārī).

Arī prasītājs tiesas sēdē atzina, ka veicis dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbības līdz 2019.gada 1.oktobrim.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka prasītājs laika periodā, par kuru celta prasība, ir veicis dzīvojamās mājas /adrese/, apsaimniekošanu.

Tādējādi tiesa atzīst, ka atbildētājas viedoklis, ka prasību cēlusi persona, kurai nav prasījuma tiesību, nav pamatots un tiesa nekonstatē pamatu tiesvedības izbeigšanai lietā.

[13] Prasītājs lūdzis tiesu piedzīt no atbildētājas neveiktos maksājumus par nekustamā īpašuma apsaimniekošanu un komunālajiem pakalpojumiem.

[14] Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 5.panta ceturtajā daļā noteikts, ka lēmumus, kas attiecas uz obligāti veicamo pārvaldīšanas darbību nodrošināšanu kopīpašumā esošā dzīvojamā mājā — pārvaldīšanas uzdevuma uzdošanu, tā atsaukšanu, mājas uzturēšanai nepieciešamo pakalpojumu līgumu slēgšanas noteikumiem, kā arī kārtību, kādā nosakāmi un maksājami obligātie izdevumi un atlīdzība par pārvaldīšanu, pieņem, ievērojot Dzīvokļa

īpašuma likuma noteikumus par dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu pieņemšanu, un tie ir saistoši ikvienam dzīvojamās mājas kopīpašniekam.

Kā norādīts iepriekš, nekustamais īpašums /adrese/ nav sadalīts dzīvokļu īpašumos.

Dzīvokļa īpašuma likuma 13.panta pirmajā daļā noteikts, ka dzīvokļa īpašnieks atbilstoši viņa dzīvokļa īpašumā ietilpstošās kopīpašuma domājamās daļas apmēram sedz uz dzīvokļu īpašnieku kopības lēmuma pamata noteiktos izdevumus obligāti veicamo dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbību veikšanai, kā arī dzīvokļu īpašnieku kopības noteikto atlīdzību pārvaldniekam par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu, ja tāda paredzēta dzīvojamās mājas pārvaldīšanas līgumā.

Lietā nav iesniegti pierādījumi, ka dzīvojamās mājas kopīpašnieki būtu pieņēmuši lēmumu par apsaimniekošanas maksas noteikšanu 0,53 EUR apmērā par kvadrātmetru, kādu rēķinos iekļāvis prasītājs.

Apsaimniekošanas maksas apmēru 0,53 EUR apmērā prasītājs pamatojis ar obligāti veicamo dzīvojamās mājas /adrese/ uzturēšanas un apsaimniekošanas darbu ieņēmumu un izdevumu tāmi (lietas 203.lapa).

Lietā nav iesniegti pierādījumi, ka minēto tāmi apstiprinājuši dzīvojamās mājas /adrese/ kopīpašnieki, pieņemot lēmumu Dzīvokļa īpašuma likumā noteiktajā kārtībā. Tādējādi nav tiesiska pamata uzskatīt, ka prasītāja vienpersoniski noteikta nekustamā īpašuma apsaimniekošanas maksa būtu saistoša arī atbildētājai.

Vienlaikus tiesa ņem vērā Civillikuma 1071.pantu, kas noteic, ka uz kopēju lietu gulošas nastas, apgrūtinājumi un lietas uzturēšanai vajadzīgie izdevumi jānes kopīpašniekiem samērīgi ar viņu daļām.

Lai noskaidrotu, kādi izdevumi var tikt kvalificēti kā nepieciešamie izdevumi, jāpiemēro Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma normas par obligāti veicamām pārvaldīšanas darbībām.

Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.panta otrajā daļā noteiktas obligāti veicamās pārvaldīšanas darbības: 1) dzīvojamās mājas uzturēšana atbilstoši normatīvo aktu prasībām: a) dzīvojamās mājas sanitārā apkope, b) siltumenerģijas, arī dabasgāzes piegāde, ūdensapgādes un kanalizācijas pakalpojumu nodrošināšana, sadzīves atkritumu izvešana, slēdzot attiecīgu līgumu ar pakalpojuma sniedzēju, c) elektroenerģijas nodrošināšana dzīvojamās mājas kopīpašumā esošajai daļai; d) dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju apsekošana, tehniskā apkope un kārtējais remonts; e) dzīvojamai mājai kā vides objektam izvirzīto prasību izpildes nodrošināšana; f) dzīvojamās mājas energoefektivitātei izvirzīto minimālo prasību izpildes nodrošināšana; 2) pārvaldīšanas darba plānošana, organizēšana un pārraudzība, tajā skaitā: a) pārvaldīšanas darba plāna, tajā skaitā uzturēšanai nepieciešamo pasākumu plāna, sagatavošana; b) attiecīga gada budžeta projekta sagatavošana; c) finanšu uzskaites organizēšana; 3) dzīvojamās mājas lietas vešana; 4) līguma par piesaistītā zemesgabala lietošanu slēgšanu ar zemesgabala īpašnieku; 5) informācijas sniegšana valsts un pašvaldības institūcijām.

Tiesa, izvērtējot prasītāja izsniegtajos rēķinos iekļautos maksājumus, konstatē, ka prasītājs kā atsevišķas pozīcijas rēķinos iekļāvis daļu no minētajā likuma pantā minētajām obligāti veicamajām pārvaldīšanas darbībām (ūdens un kanalizācija, ūdens tīkla apkalpošana, apkure, siltuma tīkla apkalpošana, atkritumu izvešana, lietus notekūdeņi, remontdarbi, saimnieciskie izdevumi, koplietošanas elektroenerģija).

Lietā nav iesniegti pierādījumi par to, ka atbildētājs nodrošina pārējās obligāti veicamās pārvaldīšanas darbības, neskatoties uz to, ka prasītājam tiesa 2020.gada 6.janvāra tiesas sēdē noteikusi termiņu papildus pierādījumu iesniegšanai par apsaimniekošanas maksas noteikšanu un prasītāja veiktajām apsaimniekošanas darbībām.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka prasītājs nav pamatojis nekustamā īpašuma /adrese/, apsaimniekošanas un pārvaldīšanas izdevumus.

Tiesas ieskatā kopīpašnieka pienākums piedalīties uzturēšanai nepieciešamo izdevumu segšanā nav saistāms ar prasītāja tiesībām prasīt no atbildētājas apsaimniekošanas maksas segšanu, ņemot vērā, ka šādas saistības pret prasītāju atbildētājam nerodas uz likuma pamata.

Lietā iesniegti pierādījumi, ka starp prasītāju un citiem dzīvojamās mājas /adrese/, kopīpašniekiem, noslēgti dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumi, kurā līguma slēdzēji vienojušies par apsaimniekošanas maksas apmēru 0,53 EUR par kvadrātmetru (lietas 82.-83.lapa, 86.-87.lapa).

Apstākļi, ka cits nekustamā īpašuma kopīpašnieks ir noslēdzis ar prasītāju apsaimniekošanas līgumu un veic prasītāja norādītos maksājumus, nav pamats uzlikt par pienākumu atbildētājai maksāt apsaimniekošanas maksu tādā apmērā, kā tas noteikts, vienojoties prasītājam un kādam no nekustamā īpašuma kopīpašniekiem.

[15] Prasītāja pārstāvis tiesas sēdē norādījis, ka nav iespējams nodalīt, kādi atbildētājas veiktie maksājumi tikuši veikti komunālo pakalpojumu segšanai, līdz ar ko nav iespējams nodalīt, kāda atbildētājas parāda daļa ir par komunālajiem pakalpojumiem un kāda – par apsaimniekošanas maksu.

Lietā nav strīda, ka dzīvojamās mājas /adrese/ apsaimniekošanu prasītājs veicis līdz 2019.gada 30.septembrim.

Vadoties no prasītāja veiktās prasības summas aprēķina, tiesa konstatē, ka atbildētāja nav pilnībā samaksājusi tai izrakstītos rēķinus par laiku no 2017.gada oktobra līdz 2019.gada oktobrim.

Prasītāja izrakstītajos rēķinos apsaimniekošanas maksa norādīta 21,52 EUR mēnesī. Lietā iesniegti prasītāja atbildētājai izrakstītie rēķini par laiku no 2019.gada septembra līdz 2018.gada decembrim (lietas 34.-49.lapa), 2019.gada janvāra līdz 2019.gada maijam (lietas 130.-134.lapa), un laiku no 2019.gada jūnija līdz septembrim (ieskaitot) (lietas 167.-170.lapa).

Rēķinā par 2019.gada septembri apsaimniekošanas maksa nav iekļauta (lietas 167.lapa).

Tādējādi, veicot minētajos rēķinos norādītās apsaimniekošanas maksas aprēķinu, tiesa konstatē, ka no minētajā periodā prasītājs izrakstījis rēķinus par apsaimniekošanas maksu par kopējo summu 516,48 EUR.

Tā kā tiesa atzinusi, ka prasītājam nav pamata prasīt no atbildētājas apsaimniekošanas maksu, tiesa atzīst, ka prasība šajā daļā ir noraidāma.

[16] Dzīvokļa īpašuma likuma 10.panta pirmās daļas 1., 2. un 3.punktā noteikts, ka dzīvokļa īpašniekam ir pienākums piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā, segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus šā likuma 13.pantā noteiktajā kārtībā, norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu (piemēram, apkure, aukstais ūdens, kanalizācija, sadzīves atkritumu izvešana).

Civillikuma 1071.pants noteic, ka uz kopējo lietu gulošās nastas, apgrūtinājumi un lietas uzturēšanai vajadzīgie izdevumi jānes kopīpašniekiem samērīgi ar viņu daļām.

Kopējā parāda summa, ko prasītājs lūdzis piedzīt no atbildētājas, ir 594,62 EUR. Tā kā prasības summa 516,48 EUR apmērā sastāv no apsaimniekošanas maksas, tiesa konstatē, ka prasības summu 78,14 EUR apmērā veido atbildētājas parāds par komunālajiem pakalpojumiem.

Saskaņā ar Civillikuma 1838.pantu samaksas izdarīšanas fakts jāpierāda tam, kas to apgalvo. Atbildētāja nav iesniegusi tiesā pierādījumus, kas pierādītu maksājumu veikšanu prasītājam lielākā apmērā, kā to aprēķinājis prasītājs.

Pārbaudījusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa konstatē, ka atbildētājas veiktie maksājumi pilnībā nesedz viņai izrakstītajos rēķinos ietvertos komunālo pakalpojumu maksājumus.

Ievērojot minēto, no atbildētājas par labu prasītājam piedzenams komunālo maksājumu parāds 78,14 EUR apmērā, kas izveidojies par laiku no 2017.gada oktobra līdz 2019.gada oktobrim.

[17] Atbilstoši Civilprocesa likuma 93.panta pirmajai daļai katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus.

Civilprocesa likuma 104.panta pirmajā daļā noteikts, ka pušu un paskaidrojumi, kuri ietver ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti viņu prasījumi vai iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi tiesas sēdē pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.

Vadoties no minētajām tiesību normām, tiesa atzīst par nepamatotiem atbildētājas iebildumos norādīto, ka prasītāja izrakstītajos rēķinos par komunālajiem pakalpojumiem būtu nepamatoti norādīts atbildētājas dzīvoklī dzīvojošo personu skaits, jo par minēto apgalvojumu pierādījumi nav iesniegti.

Bez tam atbildētāja nepamatoti norāda, ka rēķinā par 2017.gada septembri norādīts, ka dzīvokli apdzīvo 5 personas, jo minētajā rēķinā norādīts, ka dzīvoklī dzīvo 2 personas (lietas 49.lapa).

Tādējādi tiesa atzīst, ka prasītāja rēķinos iekļautās pozīcijas par komunālajiem maksājumiem ir pamatotas.

[18] Prasītājs atsaucies uz tiesas spriedumiem civillietās Nr.C29444419 un C29264619, norādot, ka šajās lietās prasītāja celtās prasības par apsaimniekošanas maksas un komunālo pakalpojumu parāda piedziņu ir apmierinātas.

Līdzīgos apstākļos pret personām jāizturas līdzīgi, atšķirīgos apstākļos - atšķirīgi.

Tiesa konstatē, ka civillietās, uz kurām atsaucies prasītājs, faktiskie apstākļi ir bijuši atšķirīgi no izskatāmās lietas apstākļiem. Prasītāja norādītajās lietās starp prasītāju un atbildētājiem pastāvējušas nekustamā īpašuma apsaimniekošanas līgumiskās attiecības, paredzot arī apsaimniekošanas maksas veikšanas pienākumu. Savukārt izskatāmajā lietā pastāv atšķirīgi faktiskie apstākļi – apsaimniekošanas līgums starp prasītāju un atbildētāju nav noslēgts.

[19] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ja prasība apmierināta daļēji, šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram (..).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 33.panta pirmo daļu tiesas izdevumi ir valsts nodeva, kancelejas nodeva un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi.

Ceļot prasību un iesniedzot tās papildinājumus, prasītājs samaksājis valsts nodevu 89,19 EUR apmērā, kā arī ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,30 EUR apmērā.

Tā kā prasība apmierināta daļēji, tad no atbildētāja prasītāja labā piedzenami tiesas izdevumi proporcionāli apmierinātajam prasījumam (78,14 EUR), t.i., 12,15 EUR apmērā.

[20] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.pantu, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, tiesa tā rezolutīvajā daļā norāda cita starpā arī prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt procentus, minot arī to apmēru.

Likumisko procentu apmērs noteikts Civillikuma 1765.pantā, tas ir, seši procenti no simta gadā. Savukārt Civillikuma 1763.panta 1.punkts paredz, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

Tādējādi tiesa atzīst prasītāja tiesības saņemt no atbildētāja likumiskos nokavējuma procentus 6% apmērā gadā no parāda pamatsummas (78,14 EUR) par laiku no sprieduma spēkā stāšanās dienas līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai), ievērojot Civillikuma 1763.pantu, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

[21] Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.[1] pantam, atbildētājai nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] panta otro daļu sprieduma labprātīgas izpildes termiņš nedrīkst būt garāks par 10 dienām no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Tādējādi atbildētājam nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 8., 41., 93., , 193., 195., 204.[1], 250.[26]., 250.[27]pantu, tiesa

nosprieda

prasību apmierināt daļēji.

Piedzīt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. A/, personas kods /personas kods/, komunālo pakalpojumu maksas parādu par laika periodu no 2017.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 30.septembrim 78,14 EUR un tiesas izdevumus 12,15 EUR, kopā 92,29 EUR (deviņdesmit divi *euro* un 29 centi).

Noteikt /pers. A/, personas kods /personas kods/, tiesības saņemt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, likumiskos nokavējuma procentus 6% apmērā gadā no galvenā parāda summas (78,14 EUR) par laiku no sprieduma spēkā stāšanās līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai).

Piedzītās summas samaksa veicama /pers. A/, personas kods /personas kods/, norēķinu kontā Nr./numurs/, AS "Luminor Bank".

Noraidīt prasību daļā par apsaimniekošanas maksas piedziņu par laika periodu no 2017.gada 1.oktobra līdz 2019.gada 30.septembrim 516,48 EUR apmērā.

Noteikt /pers. C/, personas kods /personas kods/**,** termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas – 2020.gada 12.oktobra - Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā, ja pastāv kāds no Civilprocesa likuma 440.[2] pantā noteiktajiem apelācijas tiesvedības ierosināšanas pamatiem.

Tiesnesis U.Apsītis